

DEANNA TEMPLETON – What She Said - 18th May - 15th July 2023

'We waren twee misfits die elkaar vonden' by Jozefien Van Beek on June 17th 2023 in De Standaard, p. 38-41

17/06/2023, 10:09

Ed and Deanna, Huntington Beach, California, 1988. Deanna Templeton

'We waren twee misfits die elkaar vonden'

Hij was professioneel skateboarder met een beugel, wereldberoemd in kleine kring. Zij was een getroebleerde tiener met zelfmoordgedachten. Nu zijn ze de Templetons. Ed en Deanna zijn dertig jaar gelukkig getrouwd en allebei kunstenaar.

Door Jozefien Van Beek

In 1988 leerden de toen 15-jarige Ed en de 18-jarige Deanna elkaar kennen op een concert van de Red Hot Chili Peppers in L.A., waarvoor ze allebei spijbelden. Vier jaar later waren ze getrouwd. Twee Amerikaanse fotografen, beiden met een Antwerpse galerie. Ed Templeton wordt vertegenwoordigd door Tim Van Laere Gallery, Deanna Templeton door Gallery Fifty One. Van zowel Ed als Deanna is momenteel werk te zien in de Benelux. Van Ed loopt in het Bonnefantenmuseum in Maastricht *Wires crossed* en Deanna presenteert *What she said* bij Fifty One.

In het groots opgezette *Wires crossed* – behalve een tentoonstelling ook een boek – toont Ed foto's van zijn tijd als professioneel skater (1995 tot 2012), foto's doordrongen van de romantiek van zijn nomadische bestaan. Het is een nostalgische tijdcapsule die de schoonheid en de donkere kanten van jong zijn blootlegt. Seks, drugs en de vermeende onsterfelijkheid van de jeugd. Sommige beelden hebben een Larry Clark-achtige vibe – denk pornotijdschriften en vandaag

dragen toch vooral Templetons signatuur. Hij maakte deel uit van de wereld die hij fotografeerde, maar was als iets oudere gehelehouder ook een beetje buitenstaander.

Terwijl Eds tentoonstelling breed uitwaaiert en focust op mannelijkheid – en dan vooral op de machistische variant – is Deanna's expo intimistisch, persoonlijk en vrouwelijk. Op de felroze muren van de galerie hangen portretten van tienermeisjes die ze twintig jaar lang op straat in Californië maakte. De jonge vrouwen hebben allemaal een stijl die je kunt situeren tussen punk, metal en gothic – Deanna's eigen stijl toen ze jong was. Sommige zien eruit zoals Templeton als tiener: extreem onzeker, andere zoals ze graag had willen zijn: mooi, sterk, onafhankelijk.

Wat de expo beklijvend maakt, zijn de dagboekfragmenten die Deanna naast de portretten heeft gehangen. Zo krijgen we te lezen hoe moeilijk ze het had als tiener. Meermaals spreekt ze haar doodsdrijf uit, één keer zelfs met een afscheidsbrief en een testament. Haar problemen waren ernstig: ze spijbelde veel, nam drugs en sneed zichzelf.

Maar soms is het tienerpathos ook grappig: ze schrijft hoeveel ze haar acne haat, en hoe ze dood wil zijn tot die verdwijnt.

Het materiaal verscheen eerder al in boekvorm, maar nu maakte Deanna er een tentoonstelling van, in Gallery Fifty One én in het San Francisco Moma. 'Het werk is heel persoonlijk, dus ik was best zenuwachtig voor de opening', zegt Deanna Templeton via Zoom. 'Maar ik heb heel veel positieve reacties gekregen. Het voelde als bevestiging.'

Bevestiging van u als fotograaf of als persoon?

Deanna: 'Ik zou natuurlijk moeten zeggen: van mij als fotograaf. Maar ik heb als tiener zo hard geworsteld dat het vooral aanvoelt als een persoonlijke overwinning. Toen droomde ik van de foute dingen. Nu aanvaard ik mezelf zoals ik ben. Ik ben zo blij dat ik leef.'

Het boek en de tentoonstelling eindigen met uw ontmoeting met Ed. Het lijkt alsof hij belangrijk was bij die zelf-

supermodellen, ik knipte hun foto's uit tijdschriften en hing ze op in mijn kamer. Zo wilde ik worden. Op het moment dat ik besefte dat mijn benen en borsten niet meer zouden groeien, was dat héél moeilijk om te accepteren. Toen begon het fout te lopen.'

'Maar al voordat ik Ed ontmoette, had ik via de muziek waar ik naar luisterde – Bananarama, Siouxsie Sioux – andere soorten schoonheid ontdekt. Ik was me langzaam aan het klassieke schoonheidsideaal aan het ontworsten. Ik begon te rebelleren, liet mijn beenhaar groeien, want waarom zouden meisjes zich moeten scheren en jongens niet? En toen kwam Ed. Hij stelde dat niet in vraag, lachte er niet mee. Ik had nog steeds puisten, ik was nog steeds mezelf, maar hij zei dat ik mooi was. Dat had niemand ooit tegen me gezegd.'

Ed, hoe komt het dat u als tienerjongen al zo wijs was? U was een 15-jarige feminist.

Ed: 'Het heeft te maken met mijn opvoeding. Mijn grootouders waren heel conservatief, waarschijnlijk zelfs verdoken racistisch. Omdat Deanna half Mexi-

caans is, was ze voor mij exotisch. Plots was daar die onafhankelijke vrouw die zich anders kleepte, harige benen had, een punkrocker was. Heel aantrekkelijk, waarschijnlijk deels omdat ze niet het soort meisje was dat mijn grootouders voor mij in gedachten hadden. Al denk ik niet dat ik per se feminist was. Ik aanvaardde gewoon wie ze was.'

Deanna: 'En ik accepteerde hem. Hij had ook puisten, hoor.'

Ed: 'We waren twee misfits die elkaar vonden. Ik had een beugel, en een belachelijk kapsel met haar voor mijn ogen. Ik was een skateboarder en dat was toen nog niet cool.'

Dankzij de muziek leerde u andere soorten schoonheid kennen. Wilt u met de expo's en het boek ook een ander soort schoonheid aanreiken?

Deanna: 'Toen ik uit mijn ouderlijke huis trok, heb ik al mijn spullen in dozen gestopt. Pas toen ik halfweg de dertig was, heb ik mijn dagboeken voor het eerst herlezen. Ik was vergeten hoe die tijd voor mij geweest was. Het overrom-

tiener. Maar ik dacht: als Ed en ik kinderen krijgen en ze maken een moeilijke tijd door, dan kan ik hen mijn dagboeken tonen. Zo kan ik hen laten weten dat ik hen begrijp, dat ze moeten volhouden, dat ze er wel zullen komen.'

'Fast forward, we konden geen kinderen krijgen. Maar het leek me nog steeds zinvol om het materiaal te delen. Ik was net mijn foto's aan het sorteren toen me opviel op hoeveel portretten die jonge vrouwen me aan mezelf als tiener deden denken. Ik vind het prachtig hoe deze meisjes zich kleden, ik hou van die zelfverzekerde blik die sommige hebben. Andere dragen een T-shirt van een band die ik vroeger goed vond.'

Ed: 'Deanna is 53 en ze ziet meisjes die recht uit haar jeugd lijken te wandelen.' Deanna: 'Het stemt me hoopvol dat deze meisjes een traditie voortzetten, dat ze duidelijk maken dat er verschillende soorten schoonheid zijn. Plots wist ik dat ik de foto's kon combineren met mijn dagboeken. Het was stresserend om mezelf zo bloot te geven, maar de respons was steeds positief. Mensen zeiden dat ze zich gezien voelden, dat mijn werk herinneringen oproep. Er waren va- ►►

ders die *What she said* wilden tonen aan hun dochters, tantes die het wilden delen met hun nichtjes. De meisjes op de foto's bedankten me. Ik kan er nog steeds niet bij hoeveel positieve feedback ik heb gekregen.'

Ed: 'De toevloed aan reacties toont hoe universeel die vrouwelijke ervaring is. Het toont helaas ook aan dat er nog te weinig veranderd is. Deanna schreef haar dagboek halverwege de jaren 80.

Het is triest dat mensen zich nu nog steeds zo slecht voelen over hun lichaam.'

Julie tentoonstellingen lijken wel de vrouwelijke en de mannelijke versie van hoe het is om jong te zijn.

Ed: 'In mijn jeugd als skateboarder was er inderdaad de machistische druk om jezelf te pushen tot in het extreme. Waarschijnlijk is dat zo in elke sport,

maar skaten is wreed: je valt niet op gras of in het water, maar op cement. Vaak raak je ernstig gewond, omdat je over je grenzen bent gegaan. Ik heb geprobeerd om vast te leggen hoe dat was.'

Deanna: 'Niet alleen het skateboarden, ook alles errond: drinken, meisjes achternazitten, wat tienerjongens doen.'

Ed: 'Ik wilde het verhaal van skaten vertellen, maar onvermijdelijk vertel ik ook een coming-of-ageverhaal. Veel mensen kijken met genegenheid terug op die periode. Het was leuk, we waren vrij. De wereld is veranderd sindsdien. Op veel vlakken was de tijdgeest toen losser, misschien té in sommige gevallen. Er was wel wat seksisme. De guys waren rokenjagers en gebruikten hun roem in hun voordeel. Maar het was wederzijds, de meisjes waren blij om te kunnen aanpappen met een beroemde skater. Ik was al getrouwd, dus ik stond er altijd een beetje buiten. Ik keek ernaar als een antropoloog, ik bestudeerde hen als een weirdo met een camera.'

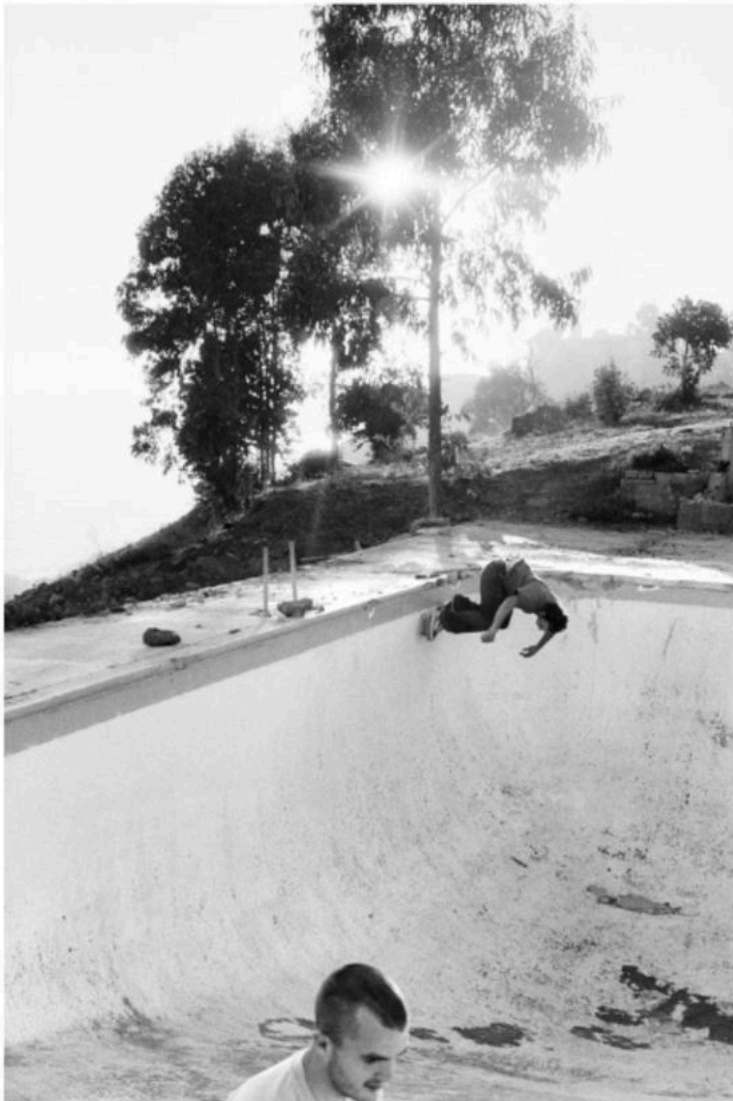
Deanna: 'Het was de tijd vóór de smartphones. Nu is het veel moeilijker om zo'n insiderblik te krijgen, iedereen is meer op zijn hoede. Deels omdat de inzet toen laag was, er ging veel minder geld om in skaten. Als je nu door Nike of Red Bull gesponsord wordt, moet je op je imago letten.'

Ed: 'Zonder het vertrouwen van de mensen die ik gefotografeerd heb, had ik *Wires crossed* niet kunnen maken. Er zijn foto's waarop te zien is hoe de skaters in bed liggen met meisjes of lijntjes coke leggen. Natuurlijk heb ik ook dingen moeten weglaten, dat is onvermijdelijk, omdat de tijden veranderd zijn, en mensen veranderd zijn. Soms zijn de beste foto's degene die niemand ooit te zien zal krijgen.'

Hoe bent u zelf veranderd?

Ed: 'Ik ben min of meer dezelfde als toen ik vijftien was. Ik heb nooit gedronken, nooit gerookt, ik ben getrouwd toen ik negentien was. Mijn politieke en morele overtuigingen zijn dezelfde gebleven: we zijn veganist sinds 1991.'

Soms lijkt u buitenstaander in uw eigen leven. U toont een foto waarop u vrijt met Deanna – zelfs in de intiemste momenten stapte u uit de realiteit om die vast te leggen op beeld.

Lance Dawes skateboardt in een leeg zwembad, Malibu, Californië, Greg Hunt op de voorgrond. Ed Templeton

Ed: 'Deanna is 53 en ze ziet meisjes die recht uit haar jeugd lijken te wandelen'

Deanna: 'Het stemt me hoopvol dat deze meisjes een traditie voortzetten, dat ze duidelijk maken dat er verschillende soorten schoonheid zijn'

Ed: 'Toen ik besloot om altijd een camera bij me te hebben en de dingen vast te leggen, is mijn kijk op het leven veranderd. Alles kon vanaf dan een foto zijn. Dus ja, ook seks met Deanna. Ik verdwijn soms een beetje uit de wereld en kruip dan helemaal in mijn hoofd.'

Deanna: 'Heel vervelend toen we jonger waren. Nu gebeurt het minder.'

Ed: 'Het kan een project worden, foto's van onze relatie door de jaren.'

Deanna: 'Misschien als we zeventig zijn. Of tachtig.'

In november vieren jullie 32 jaar huwelijk. Welk advies hebben jullie?

Ed: 'Als je ergens niet over praat, groeit het. Dus als we ruzie hebben, praten we het uit, zelfs als het de hele nacht duurt.'

Deanna: 'Iemand moet toegeven. Zelfs als je gelijk hebt, heeft het geen zin om eindelijk te blijven doorgaan.'

Ed: 'Nu we in de vijftig zijn, is het gemakkelijker. Toen we jonger waren, moesten we keuzes maken. Als prof-skater had ik meer dan eens de kans om iets te doen dat ons huwelijk zou verwoesten. Maar geen enkele instantbevestiging was het waard om de relatie die ik met Deanna had opgebouwd op het spel te zetten.'

Deanna: 'Omdat we zo jong waren toen we elkaar leerden kennen, hebben we samen veel meegemaakt. Jij was op de begrafenis toen mijn ouders jong stierven.'

Ed: 'We zijn samen opgegroeid.'

Deanna: 'Soms met verschrikkelijke ruzies.'

'In mijn jeugd als skateboarder was er de machistische druk om jezelf te pushen tot in het extreme. Vaak raak je ernstig gewond. Ik heb geprobeerd om vast te leggen hoe dat was'

Ed Templeton

Ed: 'Zodra we die horde genomen hadden, werd het veel makkelijker.'

Er zijn moeilijke momenten geweest en daar is ook fotografisch bewijs van. Er is een foto waarop Deanna zit te huilen naast uw ziekenhuisbed.

Ed: 'Ik herinner me niet dat ik die foto heb genomen, dus toen ik ze vond, kwam het hard aan. Ik heb erop geschreven: *I'm so sorry for all the hurt and pain I caused you*. Als skater vergeet je soms dat het een effect heeft op de mensen die van je houden als je gewond raakt. Niet dat het iets veranderd heeft, ik ben blijven skaten.'

Deanna: 'Ik ben dankbaar voor de carrière die hij als professioneel skateboarder heeft gehad. Hij heeft de wereld gezien, en ik ook als hij me meenam. Het heeft ons veel gegeven, maar ik denk dat het nog meer genomen heeft.'

Ed: 'Ik ben blij dat ik mentaal nog oké ben. Ik ben redelijk gezond, heb niet veel problemen met mijn knieën, heupen of enkels, zoals veel van mijn vrienden. Veel skaters van mijn leeftijd hebben al twee knieën laten vervangen of een heup. Maar ik maak me zorgen dat mijn verstand zal achteruitgaan door de hersenschuddingen.'

Deanna: 'Hij heeft een keer een hersenschudding gehad waardoor hij me niet meer herkende. Het duurde maar een paar minuten, maar de moed zakte me in de schoenen.'

(ze wordt emotioneel) Toen hij in het begin zijn enkel verstuikte of zijn knie

Kristin, Huntington Beach, California, 2017. Deanna Templeton/Gallery Fifty One

stootte, stonden we er niet bij stil. Maar op een bepaald moment volgde de ene blessure na de andere, ook aan zijn hoofd. Een dokter vertelde ons dat een hockeyer na drie hersenschuddingen moet stoppen. Ed heeft er zes gehad.'

'Maar ik ben hier voor de lange termijn: van het moment dat ik Ed ontmoette tot het einde. Ik wil de rest van mijn leven met hem delen.' ■

Wie met vragen zit over zelfdoding, kan contact opnemen met de Zelfmoordlijn op het nummer 1813 of surfen naar www.zelfmoord1813.be.

Op 24 juni houden Ed en Deanna Templeton een *artist talk* in Gallery Fifty One, Zirkstraat 20, Antwerpen. *What she said*, tot 15 juli in Gallery Fifty One Too, Hofstraat 2, 2000 Antwerpen. *Wires crossed*, tot 17 september in Bonnefanten, Maastricht.